

[Carsten Raft.]

det Øjeblik, man stemmer om en Sag, der vedrører ens tjenstlige Stilling, gaar man for vidt. De skulde have holdt Dem tilbage og ikke stemt i Sagen. Formanden udtalte sin Misfornøjelse med, at Løvdal havde baaret sig saadan ad. Han udtalte, at Løvdal maatte kende det Arbejde, Landbrugsministeriet har gjort for at forsvare, udvide, bevare og forskønne Dyrehaven, og kende den Utilfredshed, der havde været med Høje Skodsborg.

Formanden: „Synes De saa, det var paa sin Plads at stemme for denne Vedtægt?“

Løvdal: „Jeg forstaar, at jeg ikke er kommet her i Dag som Skovfoged, men som Medlem af Sogneraadet“.

Formanden: „Nej, De er anmodet om at komme som Skovfoged, for at jeg kan høre Deres Mening — ikke som Medlem af Sogneraadet, men som Ministeriets underordnede.“

Se, hvis den Opfattelse skal gælde her i Rigsdagen, saa maa det være klart f. Eks. for de ærede Medlemmer Hr. Vagn Bro, Hr. Hartvig Frisch, Hr. Westermann og Hr. Skjerbæk, at i Sager, der angaar deres Embedsgren: Politiet, Universitetet, Forsvaret og den sociale Forsorg, kan de ikke udtale sig, overhovedet ikke deltage. Vi har nu hidtil brugt dem som sagkyndige til Ordførerskaber, men *den* statsretlige Opfattelse er altsaa forkert efter *Dr. polit.* Wilkes Mening, og ved Opstilling til Rigsdagen maa de altsaa gøre opmærksom paa, at i saadanne Sager er deres Mund lukket og deres Handlefrihed stækket. Jeg tror ikke, det holder, men jeg siger blot, at det er Departementschef, Dr. Wilkes statsretlige Teori, det drejer sig om.

— Og senere — efter at Løvdal har svaret — fortsætter Formanden:

„Ser De for det første, Hr. Skovfoged, synes De saa ikke, der havde været Anledning for Dem til, inden De stemte om et saadant Forslag, at gøre Deres overordnede opmærksom paa, hvad De stemte paa, og forhandle med os og sige os, hvad der foregik i Sogneraadet; og for det andet synes De saa ikke, det havde været rimeligt, at De havde sagt til Sogneraadet: Forhandl først med Landbrugsministeriet og Fredningsmyndighederne. Synes De ikke, det havde været mere passende?“

Hvis det Princip skal gennemføres, saa maa de før nævnte Medlemmer være klar paa, at de værs'go skal holde deres Departementschef underrettet om alt, hvad der sker i Rigsdagen paa de Omraader, som de har

med at gøre. Men det maa dog vist erkendes, at det er ret ejendommelige statsretlige Teorier, som Dr., Departementschef Wilcke docerer, og der gik jo heller ikke mange Dage efter det paagældende Møde, før den socialdemokratiske Sogneraadsformand i Lyngby-Taarbæk Kommune, Nørgaard, paa det skarpeste protesterede mod det Attentat, der var rettet mod Sogneraadets Frihed. Jeg skylder at sige, at paa det Sted her i Rigsdagen i den socialdemokratiske Gruppe, hvor jeg finder det naturligt at tale om denne Slags Forhold, har jeg fundet fuldkommen Overensstemmelse med mig med Hensyn til, at det, der er sket her, kan ikke passere.

Og saa fulgte den samlede Presse Slag i Slag.

„En alvorlig Bommert“, skrev „Social-Demokraten“. „Departementschef Wilcke skylder baade Offentligheden og Skovfoged Løvdal en uforbeholden Beklagelse.“ „Det gaar nu alligevel ikke at ville diktere Kommunalraadsmedlemmer deres Mening“, skrev det stedlige Venstreblad, „Frederiksborg Amts Avis“. „Der synes at være sket et Tilbagefald til tidligere Metoder. Dette burde være undgaet“, siger „Berlingske Tidende“. „Rigtigere endnu vil det være, hvis Landbrugsministeren lod den for Øjeblikket svævende Næse havne som en ikke uforstyldt Boomerang hos den, der greb til den, Departementschef Wilcke“, siger „Nationaltidende“.

Der er altsaa ingen Tvivl om den offentlige Mening i denne Sag, og det kan der selvfølgelig heller ikke være. Men det mærkelige er, at hverken Ministeren eller Departementschefen lader høre fra sig. En ganske enkelt forklarende Bemærkning, et beklagende Ord fra den ene eller den anden havde været nok, saa havde Sagen været slut, i hvert Fald for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa, det for den socialdemokratiske Folketingsmands Vedkommende, jeg tænker paa, havde været nok; bare det var blevet konstateret, at noget saadant ikke kan finde Sted, saa var der ikke sket mere. Men det kom ikke, og saa synes jeg, det er rigtigt at rejse Sagen for det højeste Forum, hvor Demokratiets Principer skal forsvares, hvis de angribes, nemlig her i den høje Rigsdag.

Man har forsøgt at blande Dyrehavstriden ind i denne Sag, og den egner sig ogsaa til at røgsløre, camouflere og dække, det er jeg ganske klar paa, men den er Sagens Princip fuldstændig uvedkommende. Sogneraadsmedlem Løvdal har Lov til at tage et hvilket som helst Standpunkt, han